T Bjørn Eidsvåg 1984, 1987
M Bjørn Eidsvåg 1984

144 Du låg og skalv av angst på kne

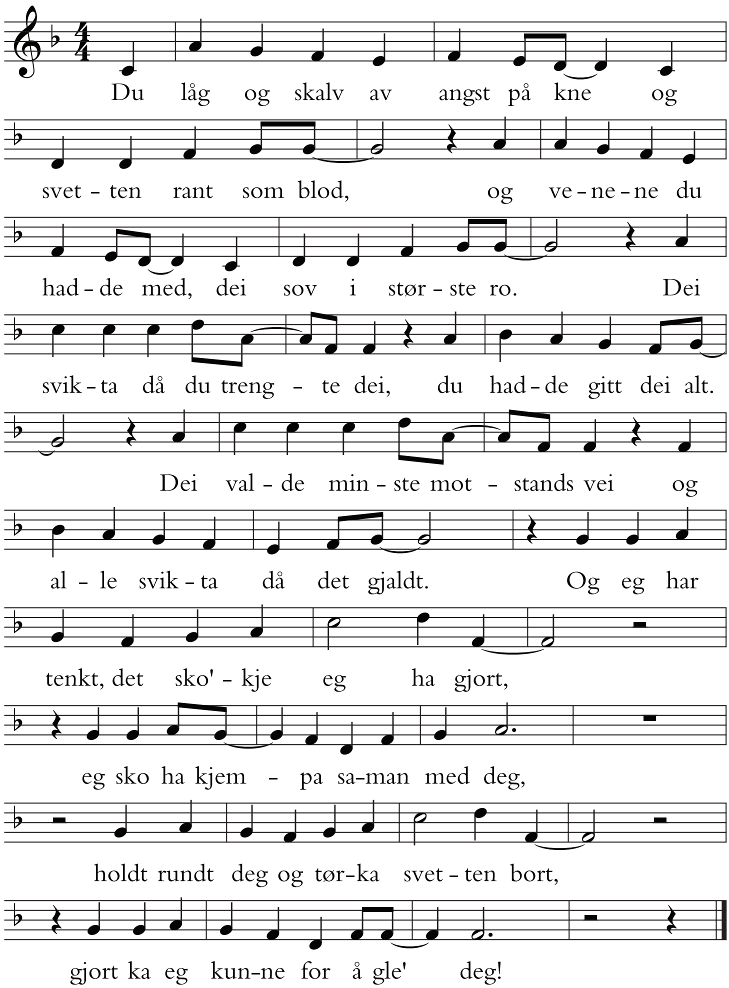

Copyright © Quint AS

2 Dei dømde deg til død og pine,
spotta deg og lo.
Og ein av dei du kalla dine,
sverga og bedro.
Han svikta då du trengte han,
du hadde gitt han alt.
Han var ein veik og vesal mann
som svikta då som mest det gjaldt.
Og eg har tenkt, det sko'kje eg ha gjort,
eg sko ha kjempa saman med deg,
holdt rundt deg og tørka svetten bort,
gjort ka eg kunne for å gle' deg!

3 Eg veit eg ofte svikte,
eg fornekte og bedrar.
Eg gjer'kje det eg plikte,
eg e hjertelaus og hard,
e likasel for andres nød
og blind for venners sorg,
ka bryr det meg dei andres død,
min kulde e så fast ei borg.
Men framleis e du lika gla' i meg,
tilgir meg alle feilå mine.
Stille tar du kappå di av deg,
tar te å vaska beina mine.